

Mert a Krisztus szeretete szorongat minket, mivel azt tartjuk, hogy ha egy meghalt mindenkiért, akkor mindenki meghalt; ¹⁵és azért halt meg mindenkiért, hogy akik élnek, többé ne önmaguknak éljenek, hanem annak, aki értük meghalt és feltámadt. ¹⁶Úgyhogy mi mostantól fogva senkit nem ismerünk test szerint: ha ismertük is Krisztust test szerint, most már őt sem így ismerjük. ¹⁷Ezért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az: a régi elmúlt, és íme: új jött létre.

Kedves Testvéreim!

Egy mindenkiért, mindenki egyért. Alexandre Dumas három testőrének jelmondataként híresült el, ez a mondat, ami aztán a barátság, az összetartás, és a közös célért való harc szimbóluma lett.

Egy mindenkiért – tehát, azért, hogy a többieket megmentse a haláltól, az egy feláldozza magát. És mindenki egyért – tehát, mindenki összefog, és kart-karba vetve küzdenek a közös cél, adott esetben a király megmentése, vagy éppen a saját becsületük megőrzése érdekében.

Egy mindenkiért – a húsvét, és ezzel az egész keresztyén élet alapja ez. Az egy Úr Jézus Krisztus mindenkiért odaadta az életét.

Az interneten található egy film, ami egy hídkezelőről szól, aki nagyon szerette a fiát. Egy nap a fiú az apja munkahelyén a síneknél játszott, nézte a vonatokat. Egyszer csak észrevette, hogy jön egy vonat, de a híd, amit össze kellett volna zárni nem záródott be rendesen. Tudta, hol tud segíteni, odarohant a sínekhez, átkapcsolta a vészkapcsolót, de a fogaskerekek közé esett. Az apa szörnyű döntés előtt állt, egy gombot kellett megnyomnia, hogy a vonat utasait megmentse, de ekkor a fiát összeroppantják a fogaskerekek. Szerette a fiát, nagyon szerette, mégis megnyomta azt a gombot.

Isten, azzal, hogy engedte egyszülött fiát a kereszten meghalni, nem pusztán egy vonatnyi embert, hanem az egész világot, téged és engem mentett meg. Vagy a világ, vagy a Fiú. Egy mindenkiért.

Pál apostol azt mondja: *a Krisztus szeretete szorongat minket, mivel azt tartjuk, hogy ha egy meghalt mindenkiért, akkor mindenki meghalt;*

Krisztus szeretete szorongat. Furcsa szóhasználat: szorongató szeretet. De sokan átélik ezt, főleg kamaszként: „úgy érzem, megfojtanak a szüleim a szeretetükkel”. De valójában mit is jelent ez a szorongató szeretet. Danival szoktunk játszani egy játékot. Lefekszik a földre és én ráfekszem, persze nem teljes súlyommal, de ő ezt nem tudja. A lényeg, hogy kiszabaduljon a szorításból. Menekülni próbál, én persze hagyom. Ki is menekül, pontosan úgy, ahogy én azt elterveztem. Persze közben jajgat, küzd, de a végén odajön és megölel, majd újra kell kezdeni az egészet. Később tudtam meg, hogy ez a játék nagyon fontos a gyerekek fejlődésében. A szorongató szeretet játéka nagyon fontos a mi fejlődésünkben. Krisztus szeretete szorongat: ez egy belső szorongás. A miatt érzett szorongás, amit húsvétkor tapasztal meg az ember: meghalt helyettem. Ahogy Péter mondja: *Bűneinket maga vitte fel testében a fára, hogy miután meghaltunk a bűnöknek, az igazságnak éljünk: az ő sebei által gyógyultatok meg.*

Ugyanez fogalmazódik meg alapigénkben is Pálnál: *Krisztus szeretete szorongat minket, mivel azt tartjuk, hogy ha egy meghalt mindenkiért, akkor mindenki meghalt;* - Krisztus meghalt a bűneinkkel, akkor a bűnnek a mi számunkra is halottnak kell lennie. Elvette a terhet. Még középiskolás voltam, amikor elmentem egy vándortáborba. Jó élmény volt. Minden nap megtapasztaltam, hogy milyen jó levenni a hátizsákot. Érdekes módon menet közben nem zavart. Jól elvoltam, beszélgettünk a többiekkel, néztük a szebbnél szebb helyeket, és valahogy nem éreztem a zsák súlyát. Csak amikor a nap végén megérkeztünk és lekerült a hátizsák, akkor gondoltam azt, hogy holnap már nem biztos, hogy útnak tudok indulni. Fájt minden porcikám, sajgott a vállam, hólyagos volt a talpam. Aztán egyik nap elindultunk zsák nélkül, a végeredmény kellemes fáradság a nap végén, és hatalmas lelkesedés a holnapot várva, fájdalom nélkül.

Az embert tönkreteszi a bűn. Akár akar róla tudomást venni, akár nem. A tévében a tengeri halászatról mutattak egy dokumentumfilmet. A lazac ma a világ egyik legveszélyeztetettebb halfajtája. Ha ilyen ütemben folytatódik a kitermelés, akkor teljesen kipusztul. A kitermelt halak nagy részére pedig nincs is szükség. Senki nem veszi meg, de így egyszerűbb, gazdaságosabb, olcsóbb, és több hasznot hajt. A tengerekből pedig hiányzik, és óriási változásokat hoz. Félre ne értse senki, nem vagyok aktivista, de jól jellemzi ez a teremtett világgal való kapcsolatunkat. Kihasználjuk, hasznot hajtunk abból, amit ingyen kapunk, arra, hogy jól használjuk. Ez a bűn. Ádám és Éva bűne nem az volt, hogy ettek, hanem, az, hogy ettek annak ellenére, hogy nem voltak éhesek. Ettek annak ellenére, hogy mindenük megvolt. A bűn terheli az embert. Az első emberpár elbűjt, mert félt. Ma már el sem bűjt az ember Isten elől a bűnét takargatva. De akkor, amikor fáj, amikor már a saját bőrünkön tapasztaljuk a bűn nagyságát, akkor persze kiabálunk, ne-ne feküdj ránk, ne nehezdedjen ránk a kezed, szállj le rólunk.

Perig Isten, csak a jó irányba szeretne terelgetni bennünket. És teszi mindezt szeretetből. És ezt a szeretetet mutatta meg Jézus keresztségében. Ez a keresztség szorongat minket, hogy halljunk meg mi is a bűnnek, és járjunk új életben. Hátizsák, teher, bűn nélkül.

Azt írja Pál: *Krisztus azért halt meg mindenkiért, hogy akik élnek, többé ne önmaguknak éljenek, hanem annak, aki értük meghalt és feltámadt.*

Mindenki egyért – a három testőr célja a király megvédelmezése. Hivatástudatuk volt. Hívást kaptak, belső kényszert éreztek arra, hogy életükkel védjék meg az uralkodót. Ezt máshogy nem lehet megtenni, csak akkor, ha belülről jön. Pénzért, hatalomért nem kockáztat senki. Csak a teljes odaszánás. Ezért voltak jobbak mindenki másnál ezek a testőrök. Mert nem féltek, tudták, hogy a cél fontosabb az ő életüknél, és ezért készek voltak mindent feláldozni. De tették mindezt egységben. Összefogva, vált válnak vetve harcolva.

Azt szokták mondani: a hit magánügy. Csak Isten és köztem zajlik. Mondani szokták ugyan, csak hogy ez nem így van. Nem lehet magánügy az, ami hatással van másokra, márpedig a hit csak attól hit, ha hatással van nemcsak rám, hanem a környezetemre is.

Az elmúlt héten a leendő első osztályosok szüleinek tartottunk tájékoztatót a szeptembertől induló Hit és erkölcs tantervről az iskolákban. Egy szülő azt mondta valahol: ezzel az egész erkölcs tanítással, nemcsak a hittan részével, nem ért egyet, mert ez beavatkozás a családok magánügyébe. Elmondtam neki, hogy az erkölcs nem magánügy, hiszen az ember kapcsolatban él, az erkölcs pont azt jelenti, hogy van egy közös norma, amit mindenki elfogad, és aszerint él. Ezt a közerkölcsöt a társadalom elvárja. Ugyanakkor igaz van a szülőnek abban, hogy ezt nem lehet rákényszeríteni, beleverni, osztályzással motiválni. Az erkölcs tananyag kérdése kell legyen. Hiába raknak ki a buszon táblácskákat, hogy a fiatalok adják át a helyüket az időseknek, vagy adjanak helyet a babakocsinak, ha ez nem belülről jön, ha nem érez a gyomrába, vagy a szívében készletét, akkor hiába ezek a táblák.

Csak akkor, ha az ember maga is átéli, megérzi, megérti mit jelent a krisztus-esemény, a golgotai keresztség, a feltámadás, csak akkor, ha mindez perzselő tűzzé válik a szívében, ha Krisztus szeretete szorongatja lesz érthető az amiről Pál beszél: *17Ezért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az: a régi elmúlt, és íme: új jött létre.*

Egy világhírű rock együttes énekesét kérdezték arról, hogy hogyan tudnak évtizedek után is újat adni a közönségnek. Azt válaszolta, hogy azért mert van üzenetük és ezt az üzenetet korunk, minden ember számára tovább kell adniuk. Ugyanő válaszolta arra a kérdésre, hogy mennyire befolyásolja a Biblia dalai megírásában – nagyon egyszerűen: ez táplál. Igen valami ilyesmiről van szó: amikor a Szentírásból táplálkozva napról napra megújul az életünk. Nem csupán azt, hogy én új ember leszek. Ez is nagyon fontos, hanem, hogy a környezetem is megújul.

Reményeink szerint már nem tér vissza a tél, és új élet kezdődhet a természetben. De Isten most egy kicsit kitolta az új kezdetet, talán, hogy tanítson, hogy figyelmeztessen. Ne gondoljuk azt, hogy mindaz, amit tőle kapunk természetes. A Krisztus esemény sem természetes, nem természetes, hogy valaki a fiát feláldozza ezért a világért, érted és értem. Nem természetes, hogy annyira szeret, hogy mindent odaad.

Athos, Portos és Aramis a három testőr mindent kockára téve küzd a királyért. Vajon Te küzdesz-e azért, hogy Isten királyi uralma megmaradhasson ebben a világban?

Megújította-e már a te életedet is a feltámadott Jézus Krisztusba vetett hit? Valóban új jött létre? Új ember vagy? A feltámadás azt jelenti, hogy új ember született, akit már nem a bűn tart fogva, hanem átkerült Krisztus hatalmába. A feltámadás nem egy egyszer valamikor a jövőben a halálom után bekövetkező dolog lesz, hanem az már ma is az enyém lehet. Az új élet ma kezdődik, és nincs vége a test elpusztulásával. A keresztyén ember nem hal meg! Ez nem azt jelenti, hogy a teste nem múlik el, de azt igen, hogy a halálával nem ér véget minden, mert van, aki helyette odavetette magát az enyészetnek. Jézus azért halt meg, hogy nekünk ne kelljen. És azért támadt fel, hogy megmutassa az élet győzelmét a halál felett. Ahogy megmutatta magát tanítványainak, a kételkedő Tamásnak, úgy szeretné megmutatni magát nekünk is, hogy valóban higgyük a halál nem a vég, hanem egy tökéletesebb, teljesebb élet kezdete.

Jézus feltámadásával új perspektíva nyílt minden ember számára. A fotózásban a mélységélesség az a fogalom, amivel kifejezik, azt a jelenséget, amikor pl. egy közeli tárgy éles és a háttér elmosódott. Egy egyszerű kísérlettel: ha az ujjunkat magunk elé tesszük, és arra nézünk, akkor minden más elhomályosodik. Az ember élete Krisztus nélkül ilyen. Mindig csak azt látja, ami éppen előtte van, de a környezete, a háttér elmosódik. nem látja az ujjától a lényegét. Krisztus keresztség és feltámadása arra hívja a szemünket, hogy nézzünk az ujjunkon túlra. Ekkor éppen a fordítottját éljük át a dolognak, az ujjunk lesz homályos, és a háttér kiélesedik. Sokkal többet kezdünk el látni, tapasztalni a világból. Minden újjá lesz. Más színben tűnik elő.

Adja Isten, hogy tisztán lássunk, és leboruljunk az ő lábai elé, ahogyan Tamás tette: *Én Uram, és én Istenem!*